

JULIO CORTÁZAR

SINAV

Çeviri: AYŞE NİHAL AKBULUT

♥ can
roman

JULIO CORTÁZAR

SINAV

El examen, Julio Cortázar

© 1986, Julio Cortázar vârisleri

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2018, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Editör: Emrah İmre

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Burçak Başpınar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3744-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750737442

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

JULIO CORTÁZAR
SINAV

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

Ayşe Nihal Akbulut

♥can

Julio Cortázar'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Seksek, 1988

Ötekinin Rüyası / Bütün Öyküleri 1, 2016

Ayak İzlerinde Adımlar / Bütün Öyküleri 2, 2017

Andrés Fava'nın Güncesi, 2018

JULIO CORTÁZAR, 1914'te Brüksel'de doğdu. Arjantin'de öğrenim gördükten sonra, öğretmenlik ve çevirmenlik yaptığı sıralar, Perón hükümetinin uygulamalarından duyduğu düş kırıklığıyla ülkesini terk ederek Paris'e yerleşti. 1981'de Fransız uyruğuna geçti ama Arjantin yurttaşlığından da ayrılmadı. 1950'li yıllarda yayımlanan *Hayvan Hikâyeleri*, *Oyunun Sonu* ve *Gizli Silahlar* adlı öykü kitaplarını 1963'te yayımlanan *Seksek* adlı romanı izledi. Bugün yazarın başyapıtı sayılan *Seksek*, geleneksel romanın olay örgüsünü altüst eden, belirli bir sona bağlanmayan açık uçlu bir romandı. Cortázar'ın öteki önemli yapıtları arasında *Manuel'in Kitabı* ve *Mırıldandığım Öyküler* sayılabilir. Edgar Allan Poe'nun yapıtlarını İspanyolcaya kazandıran Cortázar, son yıllarında kendini insan hakları davalarına adadı ve UNESCO'da çalıştı. 1984'te Paris'te öldü.

AYŞE NİHAL AKBULUT, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı ile İspanyol Dili ve Edebiyatı bölümlerini bitirdi. Aynı üniversitede İngiliz Dili ve Edebiyatı, Amerikan Kültürü ve Edebiyatı, İspanyol Dili ve Edebiyatı anabilim dallarında öğretim üyesi olarak çeviribilim dersleri verdi. 1998'de İngilizce Mütercim-Tercümanlık Bölümü'nde doçent oldu. 2001'de İstanbul Üniversitesi'nden emektir olduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi ve Beykent Üniversitesi'nde görev aldı. Okan Üniversitesi Çeviribilim Bölümü kurucu başkanlığını yaptı. İstanbul Üniversitesi Çeviri Doktora Programı'nda ve 2011'den beri de Doğu Üniversitesi'nde çalışmaktadır.

Yazarın Notu

Sınav romanını 1950'lerin ortalarına doğru yazdım. Okurun az ileride göreceği sonuçları elde edebilmek için o dönemde Buenos Aires'in tarihsel gerçeklerine imgelemimden pek az bir ekleme yapmak yeterli oldu.

O günlerde kitabın yayımlanması olanaksızdı, bu yüzden metni yalnızca birkaç dostu okuttum. Sonraları ve ben artık çok uzaklardayken, kitabı okuyan arkadaşların kitabın birtakım bölümlerinde ülkemizin 1952 ve 1953 yıllarından birtakım kesitlerin sezdirildiğini düşündüklerini öğrendim. Ölüp gitmişlerin ve yönetimin gerçeklerini en can alıcı noktadan yakalamış olmak beni özellikle sevindirmedi. İşin özüne bakılırsa, hiç de zor olmadı bu iş: Arjantin'in geleceği öylesine inatla günü kopyalar ki geleceği kestirmek özel bir beceri gerektirmez.

Bu eski anlatıyı bugün artık yayımlıyorum çünkü özgür dilden, ders vermeye kalkışmayan öyküsünden, Buenos Aires'e özgü kara duygulardan karşı konulmaz bir biçimde hoşlanıyorum. Üstelik, bu anlatının içinden doğup yaşam bulduğu karabasan bugün bile sürmekte ve ortalıkta kol gezmektedir.

I

“Il y a terriblement d'années, je m'en allais chasser la gibier d'eau dans les marais de l'Ouest– et comme il n'y avait pas alors de chemins de fer dans le pays où il me fallait voyager, je prenais la diligence...”¹

“Hadi bakalım inşallah iyi vakit geçirir, bir alay da keklik avlarsın.” Sınıfın kapısından uzaklaşırken Clara bunları aklından geçirdi. Uzaklaştıkça okuyanın sesi hafifleşti. Ev'in odaları ne iyi yalıtılmıştı; geçidin derinden gelen uğultusuna dönmek için birkaç metre gerilemek yeterli oluyordu. Merdivene doğru yürüdü, sonra kararsız kalarak sahanlığa vardığında durdu. Durduğu yerden Çağcıl İngiliz Romanı, Bölüm 1'i okuyanı rahatça işitebiliyordu. Juan'ın bu dersliklerden birinde olması uzak bir olasılıktı. “İşin en sıkıcı yanı da onun yaptıklarından hiç emin olamamak,” dedi kendi kendine Clara. Derken, gidip emin olmak istedi, öfkeyle notlarını koyduğu dosyayı sıkarak sola döndü, gerçi ne yana döndüğünün önemi yoktu ya. *“Was there a husband?” “Yes. Husband died of anthrax.” “Anthrax?” “Yes,*

1. (Fr.) Yıllar yıllar önce, Batı'daki bataklıklarda yaban kuşları avlamaya çıktım – bu topraklarda demiryolu olmadığından ulaşım için bir araba tuttum... (Ç.N.)

*there were a lot of cheap shaving brushes on the market just then—*¹

Bir an durup Juan'a bakmanın bir zararı ol

*“some of them infected. There was a regular scandal about it.” “Convenient,” suggested Poirot.*² Ama yoktu orada. Yedi kırk; Juan ise yedi buçuğa söz vermişti. Koca ahmak seni. Şu dersliklerden birine tıklılmıştır, Ev'in asalaklarıyla dirsek dirseğe oturmuş duymadan dinliyordur kesin. Daha önce, sahanlığın yanı başında, giriş katında buluşmuşlardı ama herhalde bu kez Juan birinci kata çıkmaya kalktı. “Ne ahmak! Sakın gecikmiş olmasın, sakın...” Daha önce geciken kendisi olmuştu. “Hadi bakalım karışdaki geçide bir gidelim, kesin oralara takılmıştır bu,”

*“dans les mélodies nous l'avons vu, les emprunts et les échanges s'effectuent très souvent par—*³

yok, orada da yok.” “Okuyanın sesi güzelmiş,” dedi kendi kendine Clara, kapının yanı başında durarak. Derslik iyice aydınlatılmıştı; kapıdaki kartın üstünde, okunan kitabın adı yazılıydı: *Le Livre des Chansons, ou Introduction à la Chanson Populaire Française* [Şansonlar Kitabı ya da Fransız Halk Türkülerine Giriş] *Henri Davenson. Bölüm II, okuyan: Sr. Roberto Chaves.* “Geçen yıl La Bruyère okuyan bu olmalı,” diye aklından geçirdi Clara. Okuduğunu öne çıkarmayan hafif bir ses, beş saatlik okuma süresiyle rahatça başa çıkabiliyor. Derken okuyan kısa bir ara verdi ve sessizlik sanki tepeleme dolu bir kaşık *tapioca* muhallebisi gibi dököldü. Dinleyiciler sessizliğin süresinden, bunun bir

1. (İng.) “Koca var mıydı?” “Evet. Koca şarbondan öldü.” “Şarbon mu?” “Evet. O dönemde her yanda ucuz tıraş fırçaları satılırdı.” (Ç.N.)

2. (İng.) “Kimisine de bulaşmış. Tam bir skandal kopmuştu.” “Uygundur,” diye önerdi Poirot. (Ç.N.)

3. (Fr.) “Ezgilerde gördük, ödünclemeler ve alışveriş çoğunlukla...” (Ç.N.)

paragraf sonu mu yoksa sayfa sonundaki bir açıklama notu mu olduğunu ayırt edebiliyordu. “Bu bir gönderme,” diye düşündü Clara. Okuyan yeniden başladı: “*Voir là-dessus la seconde partie de la thèse de C. Brouwer, ‘Das Volkslied in Deutschland, Frankreich’...*”¹ İyi okuyor, en iyilerinden biri. “Ben olsam böyle okuyamam, dikkatim dağılır, at gibi koştururum.” Üstelik yüksek sesle okumaktan kaynaklanan durmak bilmeyen esnemeler; beşinci sınıfta Senyorita Capello’nun ona *Marianela*’dan parçalar okutmasını anımsadı. İlk birkaç sayfa her şey yolunda gitmişti, derken esnemeler, boğazını ve ardından ağzını usul usul ele geçiren boğulma duygusu, melek yüzlü Senyorita Capello’nun kendinden geçmiş dinleyişi, esnemeye engel olabilmek için zorunlu duraklamaları –şimdi de aynı duyumsamayı, okuyana aktararak ona acıdı, acınası yaratık– derken yeniden bir sonraki esnemeye değin okuması, yok kesinkes Ev’in işine yaramazdı kendisi. “İşte Juan,” diye düşündü. “İşte geliyor, hem de sanki bu dünyada değil, öylesine sakın, her zamanki gibi.”

Ama gelen Juan değildi, yalnızca ona benzeyen biriydi. Clara öfkelenerek geçidin öte yanına yollandı, burada okumalar yoktu, ama Ramiro’nun kahvesinin kokusu sarmıştı her yanı. “Ramiro’dan öfkemi dindirecek bir çare isteyeyim bakalım.” Juan’ı bir başkasıyla karıştırmış olmak onu huzursuz etmişti. Şişko Herlick ne derdi: “Gördün mü? *Gestalt* tuzakları bunlar: Üç çizgi versinler sen tüm resmi çiz. Verilen: oldukça sıksa bir beden, ve kestane rengi saçlar, kendine özgü, bir Buenos Aires avareliğini sürükleyerek yürüme biçimi; işte Juan’ı çizersin.” *Gestalt* istediğini... Ramiro, ah Ramiro, ne iyi olurdu bir

1. (Fr.) Bkz. C. Brouwer’in tezinin ikinci bölümü, “Almanya’da, Fransa’da... Halk Türküleri.”(Ç.N.)

fincan kahve satsan bana, ama kahve yalnızca okuyanlar ve Dr. Menta için. Kahve ve okumalar: Ev. Ve sekize çeyrek var.

İki genç kadın neredeyse koşarak çıktılar bir derslikten. Kuşların birbirini gagalaması gibi aralarında birkaç sözcük alıp verdiler ve merdivene seğırtme telaşından Clara'yı görmediler bile. "Başka bir kitabın başka bir bölümünü dinlemeye gidebilirler. Sanki bir radyo düğmesi çevirir gibi, Lohengrin'den bir tangodan vadeli piyasa haberlerine, garantili buzdolaplarına, Ella Fitzgerald'a... Ev bu tür gevşeklikleri yasaklamalı. Biri bitmeden ötekine geçmek yok, sevgili dinleyiciler, *Zogoibi* bitmeden Stendhal'i almak yok." Ama Ev'de, kültür kölesi Dr. Menta'nın sözü geçiyordu. Kitap okuyun böylece kendinize ulaşacaksınız. Basılı harflere, okuyanın sesine inanın. Tinin ekmeğini kabul edin. "Bu iki kadın çıkıp Menghi'nin okuduğu Rus romanını ya da Senyora Rodríguez'in döktürdüğü İspanyol şiirini dinleyecek türdendir. Her şeyi çiğnemenen yalayıp yutmaya hazırdır bunlar; çıkışta da aman ha hiç zaman yitirmesinler diye Ev'in kantininde bir sandviç atıştırıp doğru sinemaya ya da bir konsere koşarlar. Bunlar son derece kültürlüdür; üstündür. Bilmişliğin böylesi doruğa ereninin bir eşine rastlamamışımıdır.." Çünkü bunlardan birine dönüp de, acaba bu kentte, öteki illerimizde, bu ülkede, yarıküremizde, şu kutsal yeryüzünde neler olup bitmekte olduğuna ilişkin ne düşündüğünü sormak yararsız olacaktır. Veriler mi? İstedikinden fazlası: Arşimet, ünlü matematikçi, Medici ailesinden Lorenzo, Giovanni'nin oğlu, Çizmeli Kedi, Perrault'nun başdöndürücü bir masalı, işte böyle sürüp gidebilir..Yine geçidin ilk durduğu tarafına döndü. Birtakım kapılar kapalı, havada insanın içini sıkkan böcek vızıltısı, okuyanların sesi. *Les Temps Modernes* [Modern Zamanlar], No. 50, Aralık 1949. Okuyan:

Dr. Osmán Caravazzi. “İşte bu dergi dinleme işini bir deneyebilirim,” diye düşündü Clara. “Eğlenceli olabilir, ilkin bir konu, derken bir başkası, hiç aralıksız film izlemek gibi: Okuma siz girince başlıyor.” Üstüne çöken bitkinliği duyumsadı, geçidin aşağıya, üstü açık avluya baktığı tarafına yöneldi. Yıldızlar görünmüş, lambalar yanmıştı. Clara soğuk kanepelerden birine oturup çantasındaki bademli Dolca çikolatasını arandı. Yukarıdaki pencerelerden birinden kuru ve duru bir ses geliyordu. Moyano ya da Balzac’ın tümünü toplam üç yılda okuyan Dr. Bergmann. Kuşkusuz eğer Bustamente değilse... Dördüncü kattaki Dr. Wolff olmalı, genizden konuşması ile Wolfgang genzel Goethe genzel; ve minik Mary Robbins, Nigel Balchin’i okuyan. Clara çikolatanın yüreğini yumuşattığını ayımsadı, artık kocasına öfkeli değildi; saat sekizde köşede çalan büyük saatin çanları artık onu huzursuz etmiyordu. Aslına bakılırsa Ev’e geldiği için suç kendisindeydi, çünkü okumalar kahrolası Juan’ın umurunda bile değildi. İlginç derslerin açılmasının ya da özgün konuşmaların düzenlenmesinin güç olduğu bu zamanlarda Ev, tını besleyen ekmeğin sıcak tutulması işine yarıyordu. *Sic.* Böyle. Gerçekten işe yaradığı nokta ise, bir yandan Dr. Menta ile fakülte dekanının buluştuğu yararlı işlerden oluşan yoğun bir programı izlerken bir dostla buluşmak ve onunla kısık bir sesle söyleşme fırsatı sağlamasıydı. “Ama, kuşkusuz doktor, kuşkusuz; gençlik, bildiğimiz gençlik, evde kapak açtıkları yok. Oysa siz onların bu yapıtları, en üstün nitelikli okuyanların sesinden dinlemesini sağlayabilerseniz (profesörlük ücreti alıyordu bu üstün yetenekler), balla yoğrulmuş sözcüklerin yutulmaması olanaksız, değil mi Dr. Menta? Dr. Menta... Ama her yaptığı serseriliği kafamda yeniden kurmaya başlarsam Ev’in yaptıklarının doğruluğuna inanmaya başlayacağım,” dedi kendi kendine Cla-

ra. Dolca okolatasını sonuna dek ısırmayı seti. Sonuçta, Ev o denli de kötü sayılmazdı. Evrensel kültürün yayılması bahanesi altında Dr. Menta düzinelerce okutman ve okuyana iş bulmuştu ama okuyanlar okuyor, kızlar da onları dinliyordu (zellikle de kızlar, hep örnek öğrenciydi bunlar ve bu yararlı yoğun programı hiç aksatmazlardı), bu olan bitenden geriye bir şeyler kalacaktı; Nigel Balchin'den öte bir şey olmasa bile.

“Yarın gece,” diye açıkladı Juan. “Bitirme sınavı. Evet, ğlen yemeğiyiyeceğiz kuşkusuz. Sonra da kesinlikle doğru konsere. Sınav gece olacak. Her şeye zaman kalacak.”

Juan telefonu kapatınca, kayınpederiyle konuşurken bağlantının ne kötü olduğunu, zamanın geç olduğunu, havanın da karardığını düşünüp içinde öfke kabarırken Abel'in, Carlos Pellegrini Caddesi'ne açılan kapıdan bara girdiğini gördü. Maviler giymiş olan Abel'in yüzü solgun, bedeni incecikti; her zamanki gibi kimseyle göz göze gelmeden yengelemesine yampiri yampiri yürüyor, masalardan çok, insan yüzlerinden kaınıyordu.

“Abelito,” diye fısıldadı Juan barın tezghına abanarak. “Abelito!”

Ama Abel onu görmeden ya da daha büyük olasılıkla görmek istemeden bir başka köşede kaldı, gözlerini duvara dikti. Juan önündeki kahveyi karıştırdı. Canı kahve istemediği halde alışkanlıktan ısmarlamıştı. Bir şey ısmarlamadan barlardan telefon etmek hoşuna gitmezdi. Arkadan bakınca Abel daha sıska ve kamburu çıkmış görünüyordu. Grşmeyeli ne çok olmuştu, eskiden Abelito'nun böyle bir mavi takımı yoktu. “Parası var demek,” diye düşündü Juan. Gerçekte, en doğal olan Abelito ile uzaktan da olsa, el sıkışmadan da olsa selamlaşmaları olurdu. Abel ile hiç bozuşmamışlardı. İnsan nasıl olur da

Abel ile bozuşabilirdi? Öğrenciliğinde eve geç döndüğünde evde, banyoda rastladığı tuhaf tipleri hayal meyal anımsadı. Yazık doğrusu, Abelito'yu bunlarla karşılaştırmak biraz fazla kaçıyor... Ilık, çok şekerli kahveyi mideye indirdi, içinde karnabahar bulunan torbasını sevecenlikle süzdü. Torbayı daha bara girdiği ilk anda tezgâhın üstüne, telefonun hemen yanı başına yerleştirmişti, biri tutup da bir dirsek ya da el atmasın diye. Şimdi gömlekli sarışın bir adam telefonda haykırarak konuşuyordu. Juan bir kez daha barın ta öte ucunda oturan Abel'e bir göz attı, parasını ödedi ve torbasını özenle taşıyarak dışarı çıktı.

Kendini aceleyle yürüyen yayalardan sakınarak Canggallo Sokağı'nda yürümeye başladı. Hava sıcağı, kalabalık vardı. Köşe başlarındaki kafeler dolmuştu. "Daha bu saatte, bu herifler burada ne halt ediyor?" diye düşündü Juan. "Kim bilir ne yaşamların, ne ölümlerin kuluçkasına yatmışlar. Ben de ne halt etmeye Ev'e gidiyorum şimdi, ne işim var orda? Bana kalsa Abel'e takılmak, gidip neden böyle kırıksıkları yeni ütülenmiş duygusuz bir suratla dolaştığını sormak daha iyi olurdu. Onu öyle orada, kafede görünce, o bir anlık şaşkınlıkla, belki de Abelito... ama işin gerçeği Abelito'yu kimse sevmiyordu; ona kafede rastlamak için bundan iyi neden mi ararsın? Yazık Abel'ciğe, öyle yapayalnız, öylesine arayış içinde.

"Eğer bizi gerçekten arıyor olsaydı, çoktan bulmuş olurdu," diye düşündü.

Libertad Caddesi'ni geçti, Talcahuano Caddesi'ni geçti. Ev'de perşembeleri yanan tüm fazladan ışıklar ışıdı. "Tek bir derslik bile boş değil, altı bin dinleyiciyi binlik desteler halinde toplamışlar. Menta, Kavanagh'ın olmamasına ne üzülyordur..." Belki de çalışma odasıdadır, siyahlarını ya da lacivertlerini çekmiş, başvuru dilekçelerini inceliyor, iyi niyet dolu bir tavırla kitleyi yön-

lendiriyordur, Dostoyevski kursumuzu yinelememiz gerektiğine inanıyoruz, bir de Ricardo Güiraldes. Orta Amerika dergileriyle çok zaman yitiriliyor. Sinematek ne zaman açılacak? Dr. Menta üzüntülerini bildirmekte, ama 31 No'lu derslikte daha altı haftaya yetecek Pérez Galdós okuması var. "Hiç de kolay değil Ev'i yönetmek," diye aklından geçirdi Juan. Basamakları ikişer ikişer tırmandı ve koşarak dışarı çıkan düğme burun Gómez'le neredeyse çarpıştıyordu.

"Aynasızlardan kaçıyorsan milleti uyar önceden."

"Daha beter durumdayım, şişko Maers'den kaçıyorum," dedi düğme burun. "Kadın beni ne zaman oltaya düşürse Darwin'i ve insansı maymunların davranışlarını açıklamaya girişiyor."

"Vay anasını," dedi Juan.

"Aynen; bana durmadan ailesini, Ramos Mejia'da oturan kız kardeşini anlatıyor. Görüşmek üzere. Her şey yolunda değil mi?"

"Evet, yolunda. Senden ne haber?"

"Faiz kazançlarına yazıldım," dedi düğme burun ve hüzünlü tavrıyla çekip gitti.

Juan geçidi geçerek, kesinkes-öfkeden-deliye-dönmüş Clara'nın oturduğu avluya çıktı.

Arkasından yaklaşıp onu gıdıkladı.

"İğrençsin," dedi Clara elinde kalan Dolca'yı ona uzatarak.

"Doğum günü kokuyorsun. Yer aç da oturayım. Kurban havandasın, ışikte deney kobayı, Dr. Menta üzüntülerini bildirmekte."

"Midemi bulandırıyor." "

"Beni pınarları, dağları karşıladığın gibi karşılıyorsun."

"Saat sekizi yirmi geçiyor."

"Evet, zaman sürüyor ve gelip bizi geçiyor."

Sis anbean yoğunlaşıyor, sonra sanki kalkacakmışçasına ansızın yükseliyor, sokak ve geçen arabalar görülebiliyordu. Clara sokakta, sisin içinde yol alıyordu. Çevresindeki sözcükler gitgide daha uzaklaşıyor ve tizleşiyordu, tıpkı telefondaki sesler gibi. Korku duymadan, neredeyse hiçbir beklentisi olmadan bitirme sınavı aklına düştü.

Bitirme sınavlarına hazırlanmak yerine hava kararırken Buenos Aires'in puslu caddelerinde, sürprizlerle dolu meydanlarında, cazın ve taze fikirlerin beraber çinlediği bar ve kafelelerinde gezinen Juan, Clara ve dostlarının macerasıdır *Sınav*.

Cortázar 1950 yılında *Sınav*'ı yazdıktan kısa bir süre sonra Buenos Aires'ten hayatının geri kalanını geçireceği Paris'e taşındı. Romanın okurla ilk buluşması ancak yazarın ölümünden sonra, 1986'da gerçekleşti. *Sınav*, Cortázar'ın *Seksek*'ten diğer birçok öyküsüne nice fikrinin tohumlarını attığı deneysel bir anlatı olmasının yanında dönemin Arjantin toplumuna dair eleştirel bir bakış da sunuyor.

